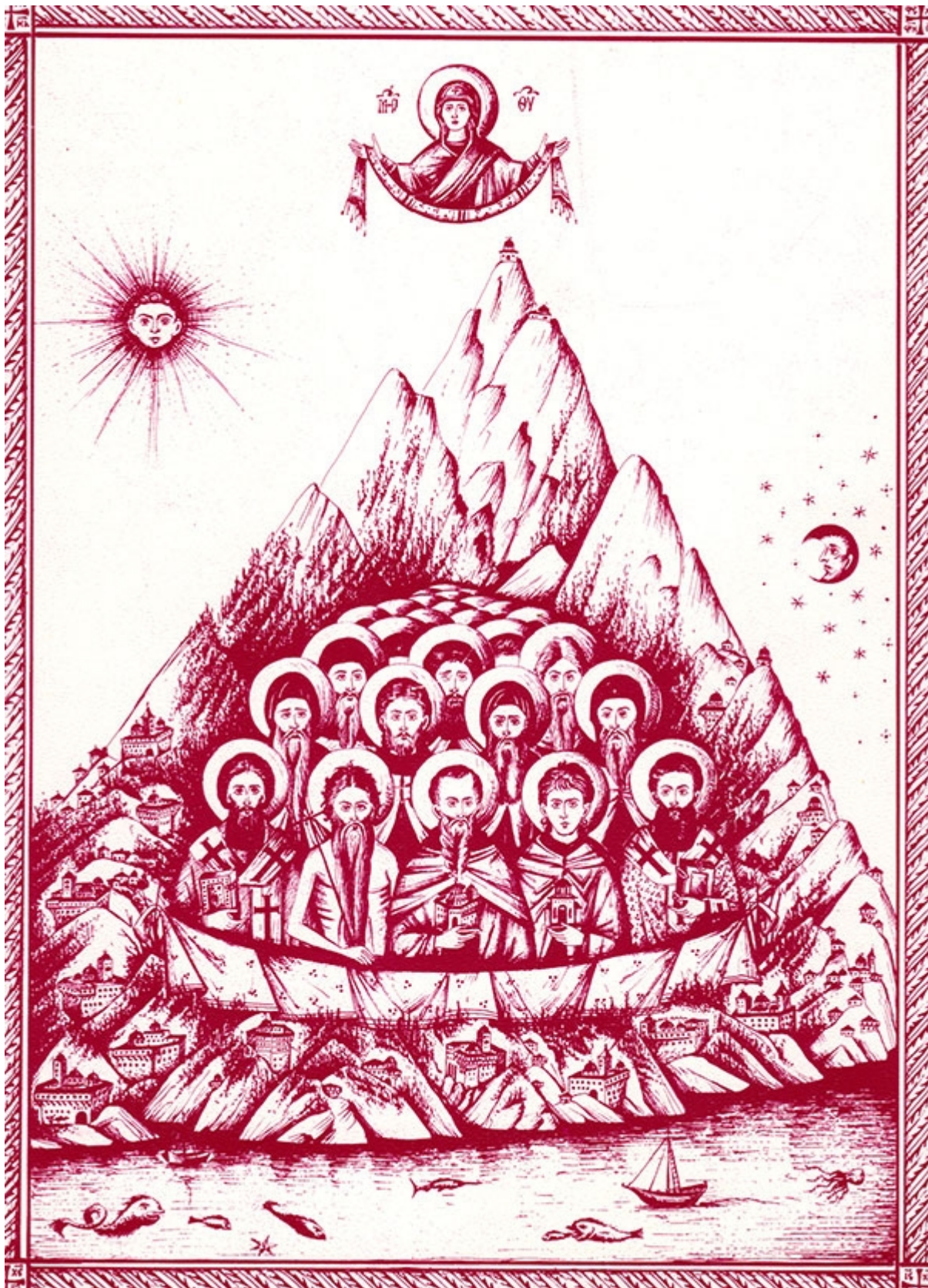

22 Ιουνίου 2014

Τους ουρανώσαντας το Όρος πατέρας

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Του Σεβ. Μητροπολίτου Καστορίας κ.κ. Σεραφείμ

Η Β' Κυριακή του Ευαγγελιστή Ματθαίου, όπως ονομάζεται στην γλώσσα της Εκκλησίας μας, είναι αφιερωμένη στους εν τω Όρει του Άθω ασκήσει και αθλήσει

διαλάμπαντας οσίους και θεοφόρους πατέρας.

Τιμώνται στο Ιερόν Περιβόλιον της Υπεραγίας Θεοτόκου, το οποίο δόθηκε ως «μερίς απόλεκτος και όρος κληρονομίας» από τον Υιό και Θεό της εις Αυτήν, όλοι εκείνοι που έζησαν σ' αυτόν τον χώρο και τον ανέδειξαν με την άσκησή τους, με την αγγελική τους πολιτεία και με την χάρη που τους δόθηκε από τον Θεό, έναν δεύτερο ουρανό. «Ουρανόν άλλον δεύτερον», κατά την έκφραση του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου. Τιμώνται Άγιοι Ιεράρχες, Ασκητές, Οσιομάρτυρες, Ομολογητές και Ησυχαστές, γνωστοί και ανώνυμοι, οι οποίοι «εξήνθησαν ως κρίνα αιθαλή και πανεύοσμα εν ταις υπωρείαις του Όρους και εν ταις κοιλάσιν και παραλίαις αυτού, ως δένδρα ουρανομήκη και ευσκιόφυλλα», όπως ψάλλει ο ιερός υμνογράφος της ακολουθίας τους, Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης.

Όλα αυτά τα πρόσωπα που έζησαν ανά τους αιώνες στην αγιορειτική παλαίστρα και έγιναν «καταγωγή των ιερών αρετών», αλλά και «της ταπεινοφροσύνης κειμήλια» και «εργαστήρια της αενάου ευχής», διήλθαν «δια πάντων των μακαρισμών του Κυρίου» :

«πτωχεύσαντες τω πνεύματι, επλουτίσθησαν,
πραηθέντες, την γην των πραέων εκληρονόμησαν,
πενθήσαντες, παρεκλήθησαν,
πεινάσαντες την δικαιοσύνην, εχορτάσθησαν,
ελεήσαντες, ηλεήθησαν,
καθαροί γενόμενοι τη καρδία, τον Θεόν ως δυνατόν εθεώρησαν,
ειρηνοποιήσαντες, θείας ηξιώθησαν υιοθεσίας,
διωχθέντες και βασανισθέντες υπέρ δικαιοσύνης και ευσεβείας, εν ουρανοίς
αγαλλιώνται και χαίρουσι.»

Αυτή η ιερά σύναξη μας δίνει την ευκαιρία να σημειώσουμε κάποιες σκέψεις δανεισμένες από την πατερική γραμματεία για την μοναχική πολιτεία και τον παρεξηγημένο στις ημέρες μας θεσμό του Μοναχισμού.

A. Τι είναι οι Μοναχοί;

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, ο οποίος υπήρξε και αυτός μοναχός, μας υπενθυμίζει πως οι μοναχοί «είναι οι Άγγελοι του Θεού», οι οποίοι διάλεξαν τον απράγμονα βίο, προκειμένου να ζήσουν ευαγγελικά και να φτάσουν από το κατ' εικόνα στο καθ' ομοίωσιν. Είναι τα πρόσωπα εκείνα - και αναφερόμαστε στον γνήσιο Μοναχισμό και όχι σε κάποια ασθενήματα τα οποία παρουσιάζονται στις μέρες μας σκεπασμένα με τον μανδύα της εκκοσμικεύσεως - τα οποία ζουν με την

νοσταλγία της αιωνίου ζωής. Το ενδιαφέρον τους είναι στη μελέτη του ονόματος του Θεού, δηλαδή την προσευχή, την ανάγνωση των Θείων Γραφών καθώς και το καθημερινό διακόνημα, που τους εξασφαλίζει τα προς το ζην.

«Πλούτος μοναχού εστίν η παράκλησις η γενομένη εκ του πένθους και η χαρά η εκ πίστεως η εν της ταμείους της διανοίας λάμπουσα», θα γράψει ο Άγιος Ισαάκ ο Σύρος. Δεν εμπλέκεται ο μοναχός στις πραγματείες του βίου, ούτε δέχεται στην ζωή του πλούτη και δόξες εφήμερες. Τον ενδιαφέρει κυρίως να καθαριστεί δια της μετανοίας από τα πάθη και να αποκτήσει τον πνευματικό πλούτο, που είναι η παρουσία του Χριστού μέσα του. Και πάλι ο Άγιος Ισαάκ θα προσθέσει : «Αι γαρ πολλαί ασχολίαι των μοναχών τεκμήριον εισί της χαυνότητος αυτών, προς ετοιμότητα της γεωργίας των εντολών του Χριστού και εκφαίνουσιν αυτών τα ελαττώματα προς τα θεία».

Ο Μοναχός, κατά τον Άγιο Ιωάννη της Κλίμακος, είναι «βία φύσεως διηνεκής και φυλακή αισθήσεως ανελλιπής».

Ο Μοναχός έχει «σώμα ηγνισμένον και καθαρμένον στόμα και πεφωτισμένον νουν». Ο Μοναχός με όλη την πολιτεία του φανερώνει ότι είναι μία «κατώδυνος ψυχή που έχει διηνεκή μνήμη θανάτου», που ζητάει να δει το πρόσωπο του Χριστού και να βρεθεί μαζί Του στην Βασιλεία των Ουρανών.

Αυτούς τους Μοναχούς, τους γνήσιους, τους κεκαθαρμένους, τους φωτισμένους, τους θεοειδείς, τους επιγείους αγγέλους και ουρανίους ανθρώπους όπως ακριβώς ήταν οι εν Άθω πατέρες, ο στύλος της Ορθοδοξίας, ο Μέγας Αθανάσιος, τους ονομάζει «μάρτυρας τη προαιρέσει» και ο Άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος «συνεχιστάς της μαρτυρικής Εκκλησίας του Χριστού.»

B. Η προσφορά τους

Ένας γνήσιος Μοναχός, όπως αυτόν τον συναντούμε στα κείμενα των Αγίων Πατέρων κι όπως τον ζούμε στα πρόσωπα των Οσίων Γερόντων του αιώνας μας, του Οσίου Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτου, των συγχρόνων Γερόντων Ιερωνύμου του Σιμωνοπετρίτου, Εφραίμ του Κατουνακιώτου, Παΐσιου του Αγιορείτου, Ιωσήφ του Ησυχαστού, Φιλοθέου της Πάρου και Αμφιλοχίου της Πάτμου, Ιακώβου της Μονής του Οσίου Δαβίδ, αλλά και άλλων συγχρόνων Μοναχών, που δεν έχουν στο μέτωπό τους την επιγραφή του Σωτήρος, που δεν μιλούν για τον εαυτό τους, ούτε τον παρουσιάζουν, αλλά τον εξαφανίζουν και παρουσιάζουν μόνο τον Χριστό, είναι ένας στρατιώτης του Χριστού, κατά την έκφραση του Μεγάλου Βασιλείου, και η προσφορά του είναι ανυπολόγιστη.

Προσφορά στο διακόνημα της προσευχής, προσφορά στην διακονία των αδελφών,

προσφορά στη διαφύλαξη των δογμάτων, προσφορά στον πολιτισμό, προσφορά στην Εκκλησία αλλά και στην πατρίδα. Και το μοναστήρι στο οποίο προς καιρόν εγκαταβιώνει ο μοναχός είναι ένα πνευματικό ισχυρό κάστρο. Είναι ένας φάρος τηλαυγής που φωτίζει το πέρασμα του ανθρώπου για την Βασιλεία των Ουρανών, είναι ένας χώρος που διασώζει την ευαγγελική τελειότητα, την πατερική σκέψη και την εκκλησιαστική εμπειρία και αντιγράφει έτσι τη ζωή του Χριστού.

Σ' έναν γνήσιο Μοναχό συναντούμε έναν προφήτη με όλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα των Αγίων Προφητών. Τον χαρακτηρίζει η αγάπη προς τον Θεό, ο ζήλος για τα δικαιώματα του Θεού, η κλήση στην μοναχική ζωή, η μετάνοια και η θεραπεία από τα πάθη.

Σ' έναν Μοναχό συναντούμε την παρουσία ενός Αποστόλου. Μέσα στην καρδιά του υπάρχει ο πόθος για την διάδοση του Ευαγγελικού μηνύματος, της ιεραποστολής και της θυσίας. Για τον μοναχό ισχύει ο λόγος του Αποστόλου Παύλου : «Μηδείς ζητείτω τα του εαυτού, αλλά τα του ετέρου». (να βρεθεί) Κι όπως την Αποστολική ζωή την χαρακτήριζε η ακτημοσύνη, κατά παρόμοιο τρόπο και τη ζωή του μοναχού την χαρακτηρίζει πάλι η ίδια αρετή.

Σ' έναν Μοναχό συναντούμε έναν Μάρτυρα της Εκκλησίας. Παλεύει ο Μοναχός για την ελευθερία από τα πάθη του και αγωνίζεται συγχρόνως για την διαφύλαξη του ορθοδόξου δόγματος και φρονήματος.

Αυτήν την προσφορά του Μοναχού την διατυπώνει με τα σοφά του συγγράμματα ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης :

«Ο μοναχός είναι ικέτης για όλον τον κόσμο. Θρηνεί για όλον τον κόσμο και σε αυτό έγκειται το κύριο έργο του.

Ο μοναχός οφείλει να παλεύει με τα πάθη και με τη βοήθεια του Θεού να τα νικά.

Ο μοναχός οφείλει να ζει μέσα σε συνεχή εγκράτεια.

Αν όμως είναι απασχολημένος με κοσμικές φροντίδες, τότε αναγκάζεται να τρώει περισσότερο, και αυτό του προξενεί περισσότερη ζημιά, γιατί όποιος τρώει περισσότερο, δεν μπορεί πια να προσεύχεται.»

«Πληθύς θαυμαστή οι εν Άθω πατέρες,
γνωστοί και ανώνυμοι, ιεράρχαι και όσιοι,
μάρτυρες και ασκηταί θεοφόροι,
πρεσβεύσατε τω Κυρίω,
υπέρ πάντων ημών».

Πηγή: imkastorias.gr